

1968-04-01

AFSENDER

Jan Groth

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba, Ernest Mancoba, Wonga Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Dagali

Modtagersted:

Paris

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

DOKUMENTINDHOLD

Jan Groth skriver til Sonja Ferlov Mancoba, Ernest Mancoba og Wonga Mancoba om linjerne i landskabet og omgivelserne i Dagali og om at åbne sig i mødet med menneskene omkring ham. En åbenhed, han mener, han har fået mod til efter mødet med Sonja Ferlov Mancoba og hendes familie.

Heqqesebli, 1.4.68

Kære Sonja, Ernest og Wonga,
Tals for det kæmpebrev du har
skrevet til os alle tre. Sonja, det
var godt at få herop. Der er så
ofte med os, også når vi ikke
taler, når vi er stille.

Der er linier der smiler og løber,
noget der flytter uden at jeg kender
dem, noget der standser og gør ondt,
noget der hele tiden brydes af lys,
noget der bliver helt borte i mørke.
Noget der kan dreje sig og noget
der bare er hårde stumper.

Noget gange kan de følge sig efter
hinanden, som et helt liv i ro,
noget gange standser hvert et
tilfæld og det tvivls rum brænder -
eller er et løfte.

For mig er det i hvert fald mest linier.

For andre mærke mest stof og masse.

Linjerne føles mest opad og horison-
talt, de falder næsten aldrig.

At være ligeme i en masse linjer,
at være blevet mere voksen og så
turde være ligeme. Hente noget
og give noget.

Lokale folk der åbner sig og smiler,
de er ikke mere bare afventende.
Køber der bager brød med røde
fingre og mænd der vil lytte.

Folk der ikke taler men lytter
vores sprog, de findes også her.
Mærke fordi jeg nu tør give
dem lov.

Folk som fer har gjort at jeg
tør.

tils foråret fra en vinter hvor
bækken klækker under sneen.
Det drypper fra taget, lange

II

istapper får vandet til at strække sig. Små brøer og stene dukker op når solen angriber sneen, revsler skaber runder og laver et stæppe af sandfarvede prikker i det hvide fjeld med de sorte linier.

Det forvirrer, og lover noget. - Sandvejen bliver til et landskab af pløje hvor mindst to medmennesker laver kanaler og afvandingsprojekter fra pult til grøft. En elg har vandret på vejen med sine bekl, uden at vi får det andet end dens spor. Vi ved den er i nærheden, men den vil så nødig møde os.

Fornuftig nok!

Linierne bliver lange og brede når solen vil gå ned. Hurenes vægge, det tykke, råt tilliggende

kommer, synes blodet som silke i
dens lune lys.

"En memoireborg" hvor mennesket
er stort fordi det ved sig fysisk
lille. En borg hvor vi når
hinanden næsten uden ord.
Kan I lindre det?

Jens Juul.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

